

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright
31. 05. 2012.

Nestor Mahno

Borba protiv države

Nestor Mahno
Borba protiv države
1926

Prvo objavljeno u Delo Truda, br. 17, listopad 1926, str. 5-6.
<http://www.anarhizam.hr/teorija-i-praksa/90-nestor-mahno-borba-protiv-drave>

<http://anarhisticka-biblioteka.net>

1926

Kada je riječ o društvenom životu radnika, činjenica je da je suvremena država organizacijski oblik autoriteta zasnovan na samovolji i nasilju, neovisna je o tome je li ona buržoaska ili proleterska. Ona se temelji na opresivnom centralizmu koji ipak izniče iz izravnog nasilja manjine nad većinom. Kako bi osigurala i nametnula pravnu utemeljenost vlastitog sustava, država ne poseže samo za oružjem i novcem nego i za moćnim oružjem psihološkog pritiska. Pomoću takvog oružja mala skupina političara provodi psihološku represiju nad čitavim društvom, a osobito nad trudbenicima te upravlja njima na način da im odvraća pažnju od ropstva koje država uspostavlja.

Mora, stoga, biti jasno da se u borbi protiv organiziranog nasilja suvremene države moramo naoružati moćnim oružjem, primjerenim veličini zadatka. Metode društvenog djelovanja, usklađene sa slobodarskim idealima koje je revolucionarna radnička klasa do sada primjenjivala u borbi protiv tlačitelja i izrabljivača – države i kapitala – jednostavno nisu bile dovoljne da bi trudbenicima osigurale potpunu pobjedu.

Dakako da su u prošlosti radnici ponekad porazili kapital, ali bi im pobjeda nekako kliznula iz ruku jer se uvijek pojavila neka državna sila koja je sjedinila interese privatnog kapitala i one državnog kapitalizma u svrhu pobjede nad trudbenicima. Iskustva ruske revolucije posve su jasno razotkrila sve nedostatke takvog djelovanja. To nikako ne smijemo zaboraviti i moramo se posvetiti jasnom identificiranju tih nedostataka.

Moramo priznati da je naša borba protiv države u ruskoj revoluciji bila zadivljujuća, usprkos neorganiziranosti koja je pogodila naše redove: ona je bila zadivljujuća prije svega kada je riječ o uništenju te odvratne institucije. Ali, nasuprot tomu, naša je borba bila posve beznačajna kada je riječ o izgradnji slobodnog društva trudbenika i njegovih socijalnih struktura koje su mogle osigurati njegov pomak izvan dosega tutorstva države i njenih represivnih institucija.

Činjenica da mi, slobodarski komunisti ili anarhosindikalisti, nismo uspjeli predvidjeti tijek ruske revolucije i da nismo uspjeli pravovremeno potaknuti nove oblike društvene djelatnosti, mnoge je naše skupine i organizacije pokolebala u njihovoj političkoj i socio-strateškoj djelatnosti na bojišnici ruske revolucije. Želimo li izbjeći ponavljanje istih pogrešaka kada, u budućnosti, dođe do revolucije i želimo li održati povezanost i jedinstvenost nade organizacijske ravni, moramo prije svega

sjediniti sve naše sile u jedan djelatni kolektiv te bez odgađanja definirati naše konstruktivno poimanje ekonomskih, socijalnih, lokalnih i teritorijalnih jedinica, tako da budu razumljivi i prikazani do najsitnijih detalja (slobodni sovjeti), a osobito detaljno valja opisati njihovu osnovnu revolucionarnu ulogu u borbi protiv države. Tu nam obavezu nameću suvremene životne prilike i ruska revolucija.

Oni koji su se stopili s prvim redovima radničkih i seljačkih masa, aktivno sudjelujući u pobjedama i porazima njihova pohoda, nedvojbeno će doći do ovih naših zaključaka, konkretno, do spoznaje da se naša borba protiv države mora nastaviti do potpunog uništenja države: oni će također shvatiti da najtežu ulogu u toj borbi imaju revolucionarne oružane snage.

Od ključne je važnosti da djelovanje revolucionarnih oružanih snaga bude usko povezano sa socijalnim i ekonomskim čimbenicima – jer će se radnici samostalno organizirati od prvih dana revolucije nadalje – što će omogućiti provođenje potpune samoorganizacije života koji će bit izvan dosega svih statičnih struktura.

Od sada pa nadalje anarhisti moraju usmjeriti svoju pažnju na taj vid revolucije. Oni mogu i moraju biti sigurni da će, ako revolucionarne oružane snage budu organizirane u goleme vojske ili brojne lokalne oružane postrojbe, zasigurno poraziti dužnosnike i branitelje države te time ostvariti uvjete koji su potrebni radničkoj populaciji koja je poduprla revoluciju da bi raskinula sve veze s prošlošću i okrenula se posljednjem detalju procesa izgradnje novog socio-ekonomskog života.

Država će, međutim, zasigurno zadržati nekoliko lokalnih enklava i postaviti brojne prepreke na putu prema novom životu trudbenika, uspoređujući ritam rasta i usklađenog napretka novih odnosa zasnovanih na potpunoj emancipaciji čovjeka.

Konačno i potpuno uništenje države može se dogoditi samo kada borba trudbenika bude određena najslobodarskijim duhom i kada će trudbenici sami određivati strukture svoje društvene djelatnosti. Te strukture trebale bi imati oblik organa socijalnog i ekonomskog samoupravljanja, oblik slobodnih anti-autoritarnih sovjeta. Revolucionarni radnici i njihova prethodnica – anarhisti – moraju proučiti narav i strukturu tih sovjeta te unaprijed odrediti njihove revolucionarne funkcije. Upravo će na tim odrednicama biti zasnovana pozitivna evolucija i razvoj anarhističkih

ideja u redovima onih koji će, vlastitim snagama, ostvariti dokidanje države i izgraditi slobodno društvo.